

Sport & Strategie

VOOR PROFESSIONALS IN DE SPORT, BIJ OVERHEID, BEDRIJVEN & MEDIA

Editie Vlaanderen

Pagina 10

WK 3x3 basket: een unieke mix van sport en urban cultuur komt naar Antwerpen

Pagina 14

De UEFA-coëfficiëntenlijst: hoe zit dat nu eigenlijk in elkaar?

Pagina 20

Paul Wylleman, prestatie manager en teampycholoog bij h t team van het afgelopen jaar

Pagina 25

Minerva, van failliet merk tot unieke wielersponsor

Pagina 28

Rapha le Moeremans, de eerste duurzaamheidsexpert in het Belgische voetbal

Kim Gevaert, meetingdirecteur Allianz Memorial Van Damme

“De Memorial is een beleving, een avond vol verrassingen”

Op 10 januari van dit jaar volgde Kim Gevaert Cédric Van Branteghem, die naar het BOIC verhuisde, op als meetingdirecteur van de Allianz Memorial Van Damme. Daarnaast houdt de voormalig topatlete nog heel wat andere bordjes draaiende. Te midden van een eivolle agenda maakte de voormalige nationale koningin van de sprint tijd voor een interview met *Sport & Strategie Vlaanderen*.

AUTEUR: MARKO HEIJL

FOTO: GOLAZO

Van koningin van de sprint naar keizerin van de Memorial. We beginnen bij de eerste sportadellijke titel, die Kim Gevaert ook veertien jaar na haar sportpensioen nog steeds draagt, met nog altijd staande records op de 60 meter indoor, de 100 en de 200 meter. De gouden olympi r is daarnaast ook de atlete met de meeste deelnames aan de Memorial Van Damme, in totaal elf keer, mede daardoor groeide ze uit tot de onbetwiste publieksbeleving van de Memorial. Het Memorial-publiek was altijd haar publiek en kan dat vanaf september opnieuw worden.

Is topsport een monomane bezigheid die slechts  en focus toelaat, verbreedde Gevaert na haar pensioen in de actieve topsport haar pallet aan bezigheden aanzienlijk. Ze ging aan de slag als logopediste, werd voorzitter van de Belgische Vereniging voor Olympiërs, bleef zijdelings bij de organisatie van de Memorial Van Damme betrokken als coach van de kidsclinics, is ambassadrice voor SOS Kinderdorpen en tevens voor de ‘hoofdsponsor’ van de nationale atletiek, Allianz. Toch lijkt het voor de buiten-

Lees verder op pagina 4

Bent u ook een professional in de sport?

Neem dan nu een abonnement op **Sport&Strategie Vlaanderen**.

Slechts 59,59 euro (normaal 112,50 euro) per jaar!

Ga naar **www.sportstrategie.be** en profiteer!

QATARWASHING LEIDT TOT QATARBASHING

We zijn nog niet halfweg en hierbij alvast ons woord van 2022: Qatarbashing. De hoeveelheid munitie is dan ook te mooi om te laten liggen: schending van rechten van arbeiders, vrouwen, holebi's en het klimaat, voor zover dat al enige rechten zou hebben. De Qatari, het afgelopen decennium uit het niets uitgegroeid tot zowat 's werelds grootste sportsponsors, zetten massaal in op sportwashing om zichzelf een prestigieus en fatsoenlijk imago aan te meten. Dat pakt echter contraproductief uit, en de sport wordt steeds meer een massale roepoeter om alles wat fout is aan het oliestaatje uit te vergroten.

Naar de rechten van dorstige voetbalsupporters heeft Qatar dit najaar alvast wel oren: is in het openbaar alcohol nuttigen in Qatar illegaal, dan komen er voor het WK voetbal speciale fanzones waar het zowaar wél zal mogen. Zouden er ook speciale ruimtes worden voorzien voor homoseksuele supporters, iets wat in Qatar ook verboden is? Dat valt te betwijfelen, en zal tot nog meer bashing leiden. Of hoe de sportwashing door Qatar – Qatarwashing – leidt tot nog meer Qatarbashing. (MH)

FOTO: ANRFOTO

JEROEN SCHEERDER

De sportscène als Europees slagveld

Februari 1984. In het voormalige Joegoslavië is Sarajevo de gaststad voor de veertiende Olympische Winterspelen. Nooit eerder viel een socialistisch land die olympische eer te beurt. De Joegoslavische veelvolkerenstaat beleeft een cultureel, politiek en sportief hoogtepunt in zijn bestaan. Een vlekkeloze organisatie, de bij de openingsceremonie omgekeerde olympische vlag niet te na gesproken.

Tien jaar en een burgeroorlog later resteren als olympisch erfgoed slechts totaal verloederde en verwoeste sportaccommodaties, van het olympisch Kosevo-stadion in het stadscentrum tot de van graffiti voorziene bobsleebaan, springschansen en skipistes in de bergrijke omgeving. In de jaren negentig hebben de Serviërs de olympische sportcampus immers als militaire uitvalsbasis ingepalmd. Een aan flarden geschoten herinnering aan olympische grandeur. De wereld heeft net afscheid genomen van de Koude Oorlog, maar op de Balkanese sportvelden woedt volop een genocide. Een deel van de olympische site wordt een begraaftplaats. Een laatste rustplaats voor de duizenden omgekomen inwoners.

Juni 2012. Oekraïne en Polen organiseren gezamenlijk het EK-mannenvoetbal. Een maandlang voetbalplezier op het Europese continent. Het organiserende landenduo komt er na de groepsfase niet meer aan te pas. Spanje daarentegen weet als eerste land zichzelf als Europees kampioen op te volgen. Dat doet het door in de finale Italië met vier tegen nul naar huis te spelen. In de kwart- en halve finales heeft Spanje twee andere voetbalnaties – respectievelijk Frankrijk en Portugal – lik op stuk gegeven. Tot daar het sportieve luik. Plaats van het gebeuren is de Donbas Arena, thuishaven van de Oekraïense topclub FC Sjachtar Donetsk én architecturaal symbool van de naoorlogse heropstanding van Oost-Europese landen.

Nauwelijks twee jaar na het EK ontstaat in de Oost-Oekraïense oblasten Donetsk en Loehansk een gewapend conflict tussen enerzijds het Russische leger en pro-Russische separatisten en anderzijds het Oekraïense leger. De Donbas Arena komt in handen van de rebellen, wordt in oktober 2014 vernield en is sindsdien niet meer in gebruik voor wedstrijden van de thuisploeg. Het voetbalelftal van FC Sjachtar vlucht weg van het Oost-Oekraïense oorlogsfront en kan achtereenvolgens voor zijn matches terecht bij FC Karpaty Lviv, Metalist Charkov en – jawel – aartsrivaal Dynamo Kiev. Alsof Anderlecht in oorlogstijd zijn toevlucht zou zoeken op het veld van Club Brugge. Op de vlucht voor oorlog om te kunnen voetballen. Eenzelfde lijdensverhaal voor FC Zorja Loehansk dat zijn Avanhard Stadium in juli 2014 vernietigd ziet en daardoor voetbalasiel zoekt en krijgt bij de voormalige Oekraïense eersteklasser Metaloeh Zaporizja in de Slavoetsj Arena. Het stadion van Metaloeh kan tot op heden dankzij zijn fans voorlopig uit Russische handen worden gehouden. Supporters als krijgshaftige redders van hun stamclub.

Met de Russische invasie van Oekraïne in februari 2022 is het aantal door de oorlog geïmpacteerde voetbalclubs verder toegenomen. Zo werd de Lviv Arena met steun van haar thuisspelers intussen tot een vluchtelingenkamp omgebouwd en zijn in maart en april laatstleden zowel het olympisch trainingscentrum als het voetbalstadion van FC Desna Tsjernihiv volledig geruïneerd door Russische lucht-

aanvallen. De volgende stap? De grasmat van voetbaltempels als kerkhof

En dus verworden Europese voetbalvelden tot oorlogslagvelden. De herinnering aan de Tweede Wereldoorlog of de Balkanoorlog is nog niet vervaagd of daar fungeren *playgrounds* als *battle grounds*, *playing fields* als *killing fields*, alweer, *“Football has nothing to do with fair play. It is war minus the shooting”*, meende de Britse schrijver en dystopicus George Orwell, die in zijn rijke oeuvre verder weinig over sport neerpente. Op heel wat plaatsen in de wereld woeden oorlogen. Maar ook op sportvelden worden *echte* oorlogen uitgevochten. *War plus the shooting*. Op leven en dood in het stadion. De tegenstander opblazen door met granaten te schieten, in plaats van te schieten met opgeblazen voetballer. Geef dan maar het echte voetbal: negentig minuten strijd, evenveel minuten sportieve oorlog. Geritualiseerd geweld. Een gereuleerde kamp, met winnaars en verliezers, maar zonder doden. Zou dat geen mooie reden kunnen zijn waarom het voetbalspel werd uitgevonden? Een wereldspel, jawel, maar niet alle partijen spelen het blijkbaar even ludiek mee. Oorlog is immers geen spel. Maar gelukkig is spel ook geen oorlog. En wordt er na elke oorlog opnieuw gespeeld. ■

Prof. Jeroen Scheerder is hoogleraar sportbeleid en sportsociologie aan de KU Leuven.

Inhoud

Opinie

Jeroen Scheerder.....	2
Trudo Dejonghe.....	7
Wim Lagae.....	24
Hans Vandeweghe.....	32

Beleid & management

Interview met Kim Gevaert.....	1
Sportparia Rusland.....	9
WK 3x3-basketbal in Antwerpen.....	10
Ranking de rankings: de UEFA-coëfficiëntenlijst.....	14
European Company Sport Games.....	17
De merkstrategie van e-bikefabrikant Minerva.....	25
Sport & vrouw: Raphaële Moeremans.....	28

Psychologie

Interview met Paul Wylleman.....	20

Wetenschap & onderzoek

Sponsortijdperken in de Engelse Premier League.....	18

Geschiedenis

Giro Donne.....	32

Varia

Kort & bondig.....	8
The American Way.....	30

Edito

Croky Old Trafford

Waarom kunnen clubs als FC Barcelona, Real Madrid, FC Liverpool, Manchester United en Royal Antwerp FC nagenoeg onmogelijk extra inkomsten vergaren via venue naming?

De vraag maakte een aantal jaar geleden deel uit van het examen Sportmarketingcommunicatie in het Postgraduaat Sportmanagement aan de VUB en kan ondertussen in de prullenmand. FC Barcelona is er namelijk wel degelijk in geslaagd om een aantal miljoenen te vangen door zijn befaamde stadion Camp Nou te vermarkten en er een naamsponsor aan te verbinden: Camp Nou heet voortaan officieel Spotify Camp Nou. En dat is bizar.

Waarom dan wel?

Terzijde gelaten dat de docent met dienst schalks zijn favoriete voetbalclub in een lijstje van Europese topclubs smokkelde, hield de vraag wel degelijk steek en doet die dat ook na Spotify Camp Nou nog steeds. Zelfs de steeds verdergaande commercialisering van sport botst soms op grenzen.

Even eerst het correcte antwoord ter verduidelijking: Real, Liverpool, ManU, Antwerp en ja, ook Barcelona, hebben met respectievelijk Bernabéu, Anfield, Old Trafford, de Bosuil en Camp Nou iconische stadionnamen die dermate diep zijn ingeslepen in het collectieve geheugen dat ze simpelweg niet meer kunnen worden aangepast. Laat staan voor commerciële motieven. Ze toch aanpassen is een vorm heiligschennis, zoals je ook Ferrari, Coca-Cola of Nike niet zou kunnen herdopen. Dat wordt op de eerste plaats zo door de diehard fans gepercipieerd, of die nu van Ferrari of van een van die voetbalclubs zijn, maar ook door de bredere omgeving.

Je kunt het natuurlijk altijd weleens tegen beter weten in proberen, dat is ook weer waar. Zoals het Duitse HSV het deed met het legendarische Volksparkstadion. Nadat het stadion een halve eeuw zo was genoemd, werd het vanaf

2002 omgedoopt tot de AOL Arena, vanaf 2007 heette het de HSH Nordbank Arena en vanaf 2015 Imtech Arena. Al die tijd weigerden de supporters en de media halstarrig de commerciële naam te gebruiken. Tegenwoordig heet het stadion, een hoop weggegooid marketinggeld later, weer gewoon het Volksparkstadion. Waarom al die andere Duitse clubs dan wel een naamsponsor hebben voor hun stadion? Omdat die allemaal een compleet nieuw stadion hebben gebouwd voor het WK van 2006, en dan pikt Jan Publiek het wél. In Engeland kon dat ook voor Arsenal en Manchester City: nieuwe stenen, nieuwe naam, geen probleem. Maar Old Trafford of Anfield herdopen: onrust.

Waar de grenzen liggen? Dat is een kwestie van inschatting, van het gezonde boerenverstand wat marketing sowieso zou moeten zijn, van *gut feeling*, de arrogantie van het buikgevoel. Dat ontbreekt duidelijk bij zowel de (door een gigaschuld gedreven) beleidsvoerders van FC Barcelona als bij het Zweedse audiostreamingbedrijf en toekomstig shirtsponsor Spotify. De socios noch het grotere publiek zullen de nieuwe stadionnaam adopteren en gewoon Camp Nou blijven zeggen, zoals de voetbaltempel al sinds 1957 heet. Dat de Zweden maar 15 miljoen euro betalen voor drie seizoenen, een grijsstuiver in vergelijking met wat bijvoorbeeld Allianz en Wanda betalen bij respectievelijk Bayern München en Atlético Madrid, is eigenlijk irrelevant: het blijft een gebrek aan voeling, aan gezond verstand, aan respect. En geld over de balk gooien.

De Beker van België kun je à la limite nog omdopen tot de Croky Cup, er wat gesnauweld pluimvee laten rondspringen en iedereen maakt er zich vrolijk over zonder enige irritatie of andere supportersgevoeligheden. Maar voor sportief erfgoed als een voetbalstadion liggen de gevoeligheden anders. Ook in de hypergecommercialiseerde topsport is er geen ruimte voor de Keuken Kampioen Kuip of Croky Old Trafford. ■

MARKO HEIJL

@MarkoHeijl

COLOFON

Sport & Strategie editie Vlaanderen is een uitgave van Arko Sports Media BVBA en verschijnt vier keer per jaar. Volgend nummer verschijnt in september 2022.

Hoofredactie

Marko Heijl
E-mail: marko.heijl@sportstrategie.be

Eindredactie

Benedict Vanclooster

Met redactionele bijdragen van:

Remco Beek, Ivan Crabbe, Dries De Zaehtijd, Trudo Dejonghe, Inge Derom, Marko Heijl, Wim Lagae, Frans Oostervijk, Jeroen Scheerder, Edward Swier, Jo Van Hoecke, Benedict Vanclooster, Hans Vandeweghe, Pieter Verhoogt

Uitgever

Michel van Troost
E-mail: michel.van.troost@sportstrategie.be

Redactie-adres/Lezersservice

Arko Sports Media bvba
Schoebroekstraat 8
3583 PAAL BERINGEN
E-mail: info@sportstrategie.be

Adverteren

Voor meer informatie over partnerships en/of adverteren kunt u contact opnemen met Wendy Coppers. Advertorials vallen buiten de verantwoordelijkheid van redactie en uitgever. E-mail: wendy.coppers@sportsmedia.nl

Ontwerp&opmaak

www.ikgraphicdesign.com

Druk

Damen Drukkers, Werkendam

Lidmaatschap Sport & Strategie

De prijs van een jaaronnemen op Sport & Strategie editie Vlaanderen bedraagt € 129,72. Indien u zich nu aanmeldt, kunt u profiteren van een aantrekkelijk introductietarief. U betaalt slechts € 59,59! Bedragen zijn excl. 6% btw maar incl. verzend- en administratiekosten

© 2022 Arko Sports Media BVBA

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, in fotokopie of anderszins gereproduceerd door middel van boekdruk, foto-offset, fotokopie, microfilm of welke andere methode dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISSN 2295-788X

Vervolg van pagina 1

“TOEN ZE ME VROEGEN ALS MEETINGDIRECTEUR, DACHT IK EERST: KAN IK DAT WEL? MAAR ER ZIJN ZOVEEL ZAKEN DIE IK DOOR DE JAREN HEEN HEB GELEERD DIE IK IN DEZE FUNCTIE KAN GEBRUIKEN”

wacht alsof de nationale sprintkoningin sinds ze haar spikes aan de haak hing grotendeels van de aardbol verdween. Kim Gevaert: “Ik wilde een gezin stichten. Als dat niet zo fel in mijn hoofd aanwezig was geweest, had ik misschien nog wel een jaar of twee kunnen doorgaan. Maar het was héél aanwezig, je kunt dat niet uitleggen, dat móést. De eerste jaren stonden puur in het teken daarvan. Trouwen, gezin stichten (*Gevaert is mama van vier kinderen, nvdr*), een huis bouwen, we zijn in die tijd ook naar Congo geweest. In die periode draaide ik wel nog parttime mee in het fondsenwervingsteam van SOS Kinderdorpen. Dat deed ik altijd erg graag en ik geloof nog altijd heel hard in wat ze doen. Ik ben dan ook nog steeds ambassadrice van SOS

Kinderdorpen en help ze waar mogelijk. Naast de kinderen en de was en de plas, begon ik wel langzaam na te denken over wat ik verder wilde gaan doen. Ik heb in die periode weleens een vragenlijst ingevuld van het BOIC en Adecco over het leven na de topsport. Ik ben toen ook aan de slag gegaan als logopediste in een school in Brussel en heb er een postgraduaat rond meertaligheid bijgedaan, met als onderwerp kinderen die thuis in een andere taal zijn opgevoed dan degene waarin ze naar school gaan. Daar ben ik nog steeds professioneel mee bezig, iets wat ik heel graag doe en dat nauw aansluit bij wat ik miste na mijn actieve sportcarrière, die multiculturaliteit.”

Je verscheen in de media opnieuw op de sportradar als voorzitter van de Belgische Vereniging van Olympiërs.

“Door COVID is die timing wat door elkaar geraakt, maar de bedoeling was dat ik dat vanaf de Spelen van Tokio zou gaan doen. De vereniging bestaat al een tijdje (*sinds 2003, nvdr*), de bedoeling is nu die nieuw leven in te blazen. Gaston Roelants heeft dat altijd prima gedaan en is nog altijd onze erevoorzitter, maar er is daar eigenlijk nooit in geïnvesteerd geweest. We proberen daar nu iets meer structuur in te brengen met een raad van bestuur en door op regelmatige tijdstippen activiteiten te organi-

seren voor de olympiërs. Zo hebben we deze winter samen online gesupporterd voor Bart Swings en gaan we binnenkort samen naar het hockey kijken. Maar het is vooral de bedoeling om via die olympiërs de olympische waarden, waarvan we allemaal ambassadeurs zijn, door onze maatschappij heen te verspreiden. We krijgen de laatste tijd steeds meer aanvragen om bijvoorbeeld naar scholen toe te gaan, iets wat we zeker actiever willen doen. Maar ook bijvoorbeeld het inhuldigen van nieuwe sportinfrastructuren, zoals degene ter vervanging van de accommodaties die vorig jaar door de overstromingen verloren zijn gegaan.”

KIM GEVAERT

- Leuven, 5 augustus 1978
- 27 Belgische titels
- Nog steeds Belgisch recordhoudster op 60 meter indoor, 100 meter en 200 meter
- Internationaal: Europees kampioene op de 100 en de 200 meter, brons op het WK met de 4x100 meter, WK-finales op de 100 en de 200 meter, drie keer Europees indoorkampioene en twee WK-medailles op de 60 meter
- Twee deelnames aan de Olympische Spelen (2004 en 2008), de laatste keer met olympisch goud op de 4x100 meter
- Elf deelnames aan de Memorial Van Damme, waar ze vier keer de 200 meter won (haar favoriete afstand) en één keer de 100 meter, bij haar afscheid in 2008
- Orde van Verdienste BOIC

FOTO: COLAZZO

Geen harde tante

En dan word je ineens gevraagd als meetingdirecteur van de Allianz Memorial Van Damme.

"Het was een serieuze sprong toen Golazo (organisator van de Allianz Memorial Van Damme, nvdv) me in december vroeg. Maar het lukt wel, je voelt dat het een zeer goed draaiend team is. Op de teamvergaderingen zijn we met een tiental medewerkers, met naast twee projectmanagers iemand voor het secretariaat, mensen die bezig zijn met het logistieke en het technische aspect en een aantal andere specialisten."

Waar je ooit een gevierde atlete was, word je nu de meetingdirecteur, hoe voelt dat?

"Dat is inderdaad ... apart. Maar tegelijkertijd is het ook niet uniek. Ellen van Langen (olympisch goud op de 800 meter in Barcelona 1992, nvdv) zit in dezelfde situatie. Toen ze me vroegen, dacht ik eerst: kan ik dat wel? Maar er zijn zoveel zaken die ik door de jaren heen heb geleerd die ik in deze functie kan gebruiken: je hebt een netwerk opgebouwd, je weet hoe je met sponsors en politici om moet gaan, je weet hoe een persconferentie werkt, je kent het reilen en zeilen van de Memorial, je weet wat er belangrijk is voor de atleten. Ik kan nu al die puzzelstukjes bij elkaar leggen."

En onderhandelen met atleten? Je hebt vaak genoeg aan de andere kant van de tafel gezeten.

"Daar zat ik nooit alleen. En ik ben niet zo goed in de harde tante spelen. Maar dat onderhandelen hoef ik voorlopig niet alleen te doen. Ik kan daar een rol in spelen, maar heb daar geen eindverantwoordelijkheid in. Dat is het voordeel van in een goed draaiende organisatie te kunnen stappen. Marc Corstjens is in ons team de *athlete liaison*, degene die met de atleten onderhandelt en ze vastlegt. Ik ben daarnaast meer het aanspreekpunt voor de atleten die de persconferentie doen en mee het uithangbord zullen zijn. Het is een meerwaarde dat je dat als ex-atlete kunt doen. Je begrijpt de atleten en weet wat er belangrijk is voor hen."

"NAAR KINDEREN TOE ZIJN BELGISCHE BOEGBEELDEN IN WIE ZE ZICHZELF KUNNEN HERKENNEN HEEL BELANGRIJK. NAFI THIAM, NOOR VIDTS ... DAT ZIJN DE MENSEN DIE ZE WILLEN ZIEN"

Uithangborden

Het succes van atletiek in het algemeen en de Memorial in het bijzonder zijn grotendeels de helden. De mensen kwamen vroeger naar het stadion voor Carl Lewis, Merlene Ottey, Jelena Isinbajeva en misschien nog wel het meest voor Usain Bolt. En uiteraard voor onze nationale helden, zoals jij. Wie zijn de sterren die je tegenwoordig moet hebben?

"Dit jaar hebben we polsstokspringer *Mondo Duplantis*. En we hebben natuurlijk ook de grote Belgische namen, zoals Nafi Thiam en Noor Vidts."

Maar hoe belangrijk zijn de grote sterren om je stadion vol te krijgen? Of komen mensen sowieso, voor de sfeer en uit jaarlijkse gewoonte?

"We hebben een enquête gedaan en heel veel mensen komen jaarlijks terug om de besten van de wereld te zien, wie dat dan ook is op dat

moment. Er zijn minder mensen die een ticket kopen voor een bepaalde atleet. Wat vroeger met Usain Bolt wel het geval was, je kreeg minder echte atletiekiefhebbers, maar gewoon mensen die hem eens aan het werk wilden zien. Maar in het algemeen zijn de aanwezigen mensen die van atletiek op een hoog niveau willen genieten. En daarnaast zijn er ook de toeschouwers die jaarlijks blijven terugkomen om te genieten van de sfeer en van het vuurwerk, en zo atletiek leren kennen. En ook mensen die met hun gezin komen. We hebben een heel trouw publiek."

Kun je met meervoudig olympisch kampioene Sifan Hassan Nederlandse atletiekiefhebbers naar het stadion krijgen?

"Niet zoveel eigenlijk. De extra nummers die we zelf mogen kiezen, richten we meestal wel op de Belgische atleten. Maar Sifan Hassan heeft altijd wel een nummer waarin ze zich kan vinden, waardoor ze sowieso op het programma staat."

Atletiek is een van de traditiesporten, misschien wel de grootste. Dat klinkt uiteraard erg

mooi, maar de uitdaging voor traditiesporten is om de jeugd te capteren. Sporten zoals skateboards, breakdance en e-sports slagen daar uitstekend in. Hoe pakt de Memorial dat aan?

"Naar kinderen toe, ook als ik naar mijn eigen kinderen kijk, zijn Belgische boegbeelden in wie ze zichzelf kunnen herkennen heel belangrijk. Dat triggert de jeugd, dat zijn de mensen die ze willen zien. Nafi Thiam, Noor Vidts ... Die zijn belangrijk voor onze sport. En voor onze meeting."

En het gebruik van wearables, data en andere technologische innovaties?

"Dat gebeurt nu al. Bij bijvoorbeeld het uurrecord van Mo Farah was er de Wavelight, een bewegend lichtsignaal aan de rand van de piste. Een digitale haas eigenlijk die aan het publiek liet zien wat het tempo voor het werelduurrecord was. Dat soort zaken hebben in de atletiek al een grote verandering teweeggebracht. Ze geven niet alleen veel interessante gegevens, maar maken het voor het grote publiek ook allemaal wat begrijpelijker. Je zag onlangs op het wereldkampioenschap indoor ook technologische innovatie bij het verspringen, waar de plasticine bij de afsprongbalk was vervangen door een lampje. Dat komt zeker dit jaar terug. Dit soort zaken worden binnen de Diamond League ook aan elkaar doorgegeven, maar zijn geen verplichting."

Finale Diamond League

De dertien jaar oude piste van het Koning Boudewijnstadion wordt vervangen, de Stad Brussel legt daarvoor 2 miljoen euro op tafel. De toekomst van de Memorial lijkt zo niet alleen verzekerd, Brussel lijkt zich op die

manier ook een sterker dossier op te bouwen als kandidaat-stad voor een EK of WK. Die ambities lijken nog meer uit de verf te gaan komen nu een heel aantal recente en kandidaat-organisatoren van grote atletiekmeetings zichzelf onmogelijk hebben gemaakt, zoals Rusland, China, Wit-Rusland en Qatar.

"Een EK of WK konden we tot op heden niet binnenhalen. Het belangrijkste criterium was dat we een betere infrastructuur moesten kunnen aanbieden. Naast die nieuwe piste waren er nog andere zaken die we niet hadden. Je moet bijvoorbeeld twee hoogspring- en twee verspringstanden hebben om de kwalificaties te kunnen doen. Dat hadden we allemaal niet, het had dus niet veel zin om een dossier in te dienen. Maar nu is het een heel ander verhaal. Met de vernieuwde piste en het wegvallen van heel wat concurrentie is het zekere de bedoeling om ons kandidaat te stellen. Wat in elk geval wel al zeker is, is dat we dankzij die vernieuwingen met de Memorial de finale van de Diamond League zijn in 2024 en 2026."

Eens een topsporter, altijd een topsporter, zeggen ze. De Memorial werd al verschillende keren verkozen tot beste atletiekmeeting ter wereld, speelt die ambitie door het hoofd van het competitiebeest Kim Gevaert?

"De Memorial is een schitterend uithangbord, met een enorme uitstraling voor België, voor Brussel, naar buiten toe. Ik vind dat een mooie uitdaging en de lat moet hoog blijven liggen. Daarvoor zijn er wel wat zaken die moeten gebeuren. Zo is er de infrastructuur die nu zal worden vernieuwd, erg belangrijk om een meeting van dit niveau te kunnen aanbieden. Andere belangrijke criteria zijn de deelnemende atleten, de geleverde prestaties, of je stadion uitverkocht is, de kijktijfers ... Dat zijn zaken waarop we altijd goed hebben gescoord, en die aandacht mag niet verslappen."

De Memorial is meer dan een atletiekmeeting, aldus de kop boven het openingsverhaal in 'Sport & Strategie Vlaanderen' met de geestelijke vader van de Memorial, Wilfried Meert, in september 2016.

"De Memorial is een beleving, een avond vol verrassingen. Geen evenement enkel voor de atletiekfiefhebber, maar ook voor het gezin. En ook een vip-netwerkevenement dat door heel wat bedrijven fel wordt gewaardeerd."

Eén daarvan is Allianz, de hoofdsponsor van de Belgische atletiek waarvoor je ook ambasadrice bent. Wat houdt dat precies in?

De Zweedse polstokspringer Armand Mondo Duplantis, hier te zien in de editie van vorig jaar, is ook dit jaar weer de grote publiekstrekker.

Mo Farah, de Engelse vlag showend, nadat hij op de Memorial Van Damme 2020 met behulp van Wavelight het werelduurrecord heeft gebroken.

"Allianz sponsort tal van Belgische atleten. Ik ben als enige niet-actieve atlete zo'n beetje de link tussen de actieve atleten en hun werknemers. Dat gaat van interviews doen met de atleten tot workshops en activiteiten. Zoals samen gaan lopen. Vorig jaar hebben ze samen getraind voor de 10 kilometer, nu was dat ook voor verschillende andere disciplines, zoals kogelstoten, verspringen, hoogspringen en sprint."

Vrouwen als rolmodel

In niet weinig sporten leeft momenteel de discussie over

"JE ZOU DENKEN DAT ZE GEEN VROUW MET VIER KINDEREN ZOUDEN VRAGEN. MAAR NEE, ZE HEBBEN HET WÉL GEVRAAGD, MET DE VERMELDING DAT ZE REKENING GINGEN HOUDEN MET MIJN GEZINSSITUATIE"

meer gelijkheid tussen mannen en vrouwen. De atletieksport ontsnapt daar grotendeels aan, in bijvoorbeeld de Diamond League zijn de prijzengelden al langer gelijkgesteld. Maar een gelijkstelling tussen man en vrouw op beleidsniveau, daar zijn we nog lang niet. Vrouwen zijn nog steeds schaars in hoge functies in de sport ...

"Het is inderdaad een mannenwereld. Ik moet wel zeggen, als actieve atlete maakte het verschil tussen mannen en vrouwen in de atletiek

niet uit. We hebben altijd hetzelfde prijzengeld gehad, al sinds het begin van de jaren negentig denk ik, wat zeker niet het geval is bij andere sporten. Wat dat betreft, is de atletiek wel een voortrekker geweest. Ik had altijd het gevoel dat er evenveel waardering was voor een 100 metersprinter bij de mannen als bij de vrouwen. Een ander verhaal wordt het als je gaat kijken naar de coaches. Of naar de bestuursfuncties. Daar is er, ook in de atletiek, een moeilijk doorschuifverhaal. Wat kunnen we daaraan doen? We hebben al verschillende bevragingen gedaan. Een belangrijk iets is vrouwen als rolmodel naar voren schuiven."

Zoals Kim Gevaert?

(lacht) "Ik was blij en fier dat ze aan mij dachten voor deze functie. Je zou denken dat ze geen vrouw met vier kinderen zouden vragen. Maar nee, ze hebben het wél gevraagd, met de vermelding dat ze rekening gingen houden met mijn gezinssituatie. 'We vinden wel een manier waarop het werkt'. Je intrinsieke motivatie wordt dan ineens ook een pak groter. Je voelt je gewaardeerd en je voelt dat je leven wel een plaats krijgt binnen die functie. Dat is heel respectvol, en dat kan zeker ook wel in andere functies. Je hoort wel vaker. 'We hebben het aan vrouwen gevraagd, maar die zeiden nee'. Ik vraag me dan af hoe het is gevraagd, is er wel echt gepraat?"

Over vrouwen in de atletiek gesproken: hoe sta je als meetingdirecteur in de aarts-moeilijke discussie rond Caster Semenya?

"Ik denk dat je daarop geen juist antwoord kunt geven. Als je het altijd goedkeurt, is het een beetje concurrentievervalsing. Dan winnen vrouwen niets meer, dat is niet eerlijk. Dan wordt het heel ontmoedigend om daar nog voor te trainen, omdat er toch niets te winnen valt. Tegelijkertijd is het zo jammer dat het zo moet zijn voor iemand als Caster Semenya, die er zo hard voor werkt. Ik begrijp heel goed dat ze niet die testosteronremmers wilt nemen. Maar wat de Memorial Van Damme betreft: World Athletics heeft zich daarover uitgesproken en we volgen gewoon de richtlijnen van de Diamond League."

Duurzaamheid

Duurzaamheid speelt een steeds belangrijker rol in de sport, vooral organisatoren worden erop aangesproken. Leeft dat bij de Memorial?

"Duurzaamheid is gewoon enorm belangrijk geworden voor World Athletics in het algemeen, maar ook voor de Diamond League en voor onszelf. Dat is een stuk dat ik zelf persoonlijk mee opvolg. Ik vind het persoonlijk erg belangrijk dat we daar als meeting in groeien, maar het kan natuurlijk niet allemaal van het ene

"MET DE VERNIEUWDE PISTE EN HET WEGVALLEN VAN HEEL WAT CONCURRENTIE IS HET ZEKER DE BEDOELING OM ONS KANDIDAAT TE STELLEN VOOR EEN WK OF EK"

jaar op het andere. Het is al een startpunt om te weten waar je staat en waar je kunt verbeteren. We hebben eens opgelijst wat we allemaal al doen op het gebied van duurzaamheid in de brede zin van het woord, van het sociale tot het milieu-aspect. We doen al veel, maar er zijn uiteraard altijd dingen die beter kunnen."

Zoals?

"Bijvoorbeeld de manier waarop we mensen naar ons stadion krijgen."

Voor het publiek is dat een relevante vraag, maar Amerikaanse, Jamaicaanse, Afrikaanse en Aziatische atleten moet je nu eenmaal invliegen. Hoe kun je daar duurzaam ingrijpen?

"Door bepaalde meetings dichterbij elkaar in te plannen, zodat ze met de trein van meeting naar meeting kunnen reizen. Verder gebruiken we al herbruikbare bekertjes en voor de atleten werken we met drinkbussen, waarvoor we bijvulpunten in het stadion zelf hebben geïnstalleerd. Hier in België is kraantjeswater perfect drinkbaar, in andere landen is het niet zo

vanzelfsprekend om atleten te vragen water uit de kraan te drinken en zo op plastic te besparen. Daar moeten we dus voor gaan. Nu ben ik nog niet met dat soort zaken bezig, maar het is wel de bedoeling dat daar op termijn iemand binnen de organisatie specifiek op gaat werken. Steeds meer evenementen hebben tegenwoordig hun eigen duurzaamheidsmanager, dat vraagt

simpelweg erg veel tijd en knowhow. Voor dat laatste organiseert World Athletics om de twee weken een workshop, die ik telkens volg. We doen het oké, maar kunnen nog veel beter. Het is een groeiproces. Maar het is zeker iets dat hoog op onze agenda staat." ■

MEMORIAL VAN DAMME

- Eerste editie: 1977
- Locatie: Koning Boudewijnstadion, Brussel
- Sinds het ontstaan de locatie voor zestien wereldrecords
- Sinds 1998 deel van de Golden League, sinds 2010 Diamond League
- Genoemd naar de verongelukte Belgische topatleet Ivo Van Damme
- Op 2 september de 46ste editie

Allianz
Memorial
 van damme

TRUDO DEJONGHE

Quick win, de liberale visie op de gokwereld

Ik was met verstomming geslagen door het voorstel van een liberale minister om gokreclame te verbieden. Dat er een probleem is met gokverslaving, is bekend. En de vraag of het ethisch is dat de gokwereld sport sponsort, is terecht. Maar een dergelijk voorstel uit de mond van iemand uit een partij die bij andere voorstellen schermt met de individuele vrijheid kwam onnatuurlijk over.

Het opvallende aan het voorstel van minister Vincent Van Quickenborne was dat het verbod er alleen zou komen voor commerciële spelers en niet voor de Nationale Loterij. De Nationale Loterij is een staatsbedrijf met een omzet van 1,4 miljard euro (cijfers van 2019, er zijn geen recentere jaarrapporten op hun site te vinden ...) voor een palet van 22 verschillende gokvormen die 6,4 miljoen mensen verleiden om te spelen. Een 'argument' om het toe te laten is dat een deel van de winst "naar maatschappelijke projecten en verenigingen met een humanitair, sociaal, sportief, cultureel en wetenschappelijk doel" gaat, zoals staat te lezen op de website. Maar ... een deel gaat ook naar professionele sport en naar grote cultuurevenementen. Zo houdt ons staatsbedrijf al sinds 1985 een professionele wielervedploeg in leven waar Philippe Gilbert zeker één miljoen euro per jaar verdient. Bovendien zijn ze bij de Nationale Loterij trots dat ze eveneens de Grand Départ van de Tour in Brussel hebben ondersteund evenals grote wielervedstrijden zoals de Ronde van Vlaanderen of de E3 Saxo Bank Classic. In de voetbalwereld sponsoren ze vooral de grotere clubs en geven ze hun naam aan het voetbalstadion van RSC Anderlecht. Naast sport melden ze trots dat ze een aanzienlijk aantal grote muziek-evenementen en de Lotto Arena ondersteunen.

Een consequente liberale minister zou ook een reclameverbod voor de Nationale Loterij moeten invoeren. Het eventuele inkomstenverlies zou kunnen worden gecompenseerd door de professionele sporten en evenementen links te laten liggen en zich enkel nog te concentreren op maatschappelijke en andere projecten die in de missie verwoord staan. Een andere manier om het geld aan de sportwereld te spenderen is, net zoals in het Verenigd Koninkrijk met Team UK, investeren in 'Sport Belgium', een structuur waarbinnen atleten voorbereid en goed begeleid worden om medailles te behalen in diverse internationale competities.

Het bestuur van de Nationale Loterij bestaat echter voornamelijk uit politieke benoemingen. Mensen die als dank voor bewezen diensten een mooie job met een goed inkomen krijgen. Voor hen en in hun kielzog de diverse politici is de Nationale Loterij een reis- en evenementenbureau. Door het sponsoren van grote evenementen en professionele sporten kunnen zij als vip alles vanop de eerste rij meemaken en worden ze overal uitgenodigd. Deze mensen, die ik als 'goudvinken' omschrijf, weten waarschijnlijk zelfs niet dat de doorsneebezoeker toegangsgeld moet betalen, in de rij moet staan voor drank, eten en toilet en dat een gratis diner met alles erop en eraan niet tot de normale

gang van zaken behoort. Bij het afschaffen van reclame door de Nationale Loterij zouden deze goudvinken moeten afdalen naar het gewone volk en dat zou een brug te ver zijn. Het voorstel van onze liberale minister is een voorbeeld van 'protectionisme' van de eigen kaste en kunnen we hopelijk vlug vergeten. Bovendien zou men binnen het bedrijf eens goed moeten nadenken over de functie van overheidstussenkomst. De grote lijn is dat de overheid kan tussenkomen indien de vrije markt faalt. Vraag is met andere woorden: kunnen de diverse door de Nationale Loterij gesteunde organisaties, clubs en evenementen zonder die steun op een respectabele manier overleven? Indien het antwoord ja is, dan stopt de staatssteun.

En om af te sluiten, als we nu toch bezig zijn met het beschermen van de mensen, zou ik voorstellen een verbod te overwegen op de verkoop van alcoholische dranken in tankstations, shops en restaurants langs autosnelwegen, zoals in het buitenland al bestaat. Want alcohol en rijden gaan niet samen en zorgen voor heel wat menselijk leed. Maar ... was het geen liberaal die ooit directeur was van de lobbygroep van de Belgische bierbrouwers? ■

Prof. dr. Trudo Dejonghe is sporteconoom.